

BENG! JIJ BENT DOOD!

(Bang, you're dead)

Thriller

door

PAUL REAKES

Nederlandse vertaling

OTTO PLAT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BENG! JIJ BENT DOOD!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **PAUL REAKES** en vertaler: **OTTO PLAT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1985 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl. Gebruik hiervoor uw aanvraag code (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of via de mail/aanvraagkaart. Bij vragen kunt u informeren bij I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl of via de mail/aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

LYDIA SPINK
MARCUS HARWOOD
AMELIA TRIM
THEO SPINK

PLAATS VAN HANDELING:

De zitkamer in het landhuis van Theo en Lydia Spink, ergens in Engeland.

TIJD VAN HANDELING:

Heden.

Het toneel stelt voor de zitkamer in het landhuis van Theo en Lydia Spink: een ruime, gezellige kamer, kostbaar maar smaakvol ingericht en gemeubileerd. De achterwand bestaat geheel uit een groot, indrukwekkend venster, dat uitzicht biedt op een patio en een fraaie tuin. In het midden van de raampartij een glazen deur; aan weerszijden van deze deur een grote plantenbak. Rechts derde plan een bar met twee krukken; achter de bar een verlichte ingebouwde kast met flessen, zilveren siervoorwerpen etc. Op de bar staan een telefoon, een sigarettendoos, een tafelaansteker, een ijsemmertje, een sifon etc. Rechts tweede plan hangt een groot schilderij, met scharnieren aan de wand bevestigd, dat een muursafe verbergt. Links derde plan een deur, die naar de hal leidt. Tegen de linkerzijwand een grote comfortabele bank met daarnaast een laag tafeltje. Tegenover de bank zijn twee fauteuils en een salontafel gegroepeerd; op deze tafel een zilveren sigarettendoos en een dito tafelaansteker. Boven de bank hangt een aantal gelijksoortige prenten, etsen, aquarellen of pentekeningen.

N.B. Links en rechts gerekend vanaf het toneel.

Het is een warme zomeravond en buiten is het bijna donker. De gordijnen voor de glazen achterwand zijn niet gesloten en de glazen deur staat half open om de avondlucht binnen te laten. De kamer is sfeervol verlicht.

Als het doek opgaat, zien we Lydia Spink, die in een bevallige houding op de bank een geïllustreerd tijdschrift ligt te lezen. Zij is een zeer aantrekkelijke, welgevormde vrouw van vóór in de dertig. Ze is onberispelijk opgemaakt en gekapt en is gekleed in een prachtige ragfijne avondjurk, die meer onthult dan bedekt.

Na een korte pauze slaat ze een pagina van haar tijdschrift om. Opnieuw een korte pauze.

Plotseling verschijnt buiten voor het venster de grote donkere gestalte van een man. Het is Marcus Harwood, die geheel in het zwart is gekleed en een kousmasker over zijn hoofd heeft getrokken. Hij draagt een kort leren jack en heeft een weekendtas bij zich. Het volgende ogenblik stapt hij de kamer binnen en slaat de glazen deur achter zich dicht. Lydia springt overeind en slaakt een gil.

MARCUS: *(komt verder de kamer in, tegenover Lydia)* Heel rustig, dame! Begrijp-ie waddik bedoel? Mondje dicht!

LYDIA: Wie ben je...? Wat wil je?

MARCUS: Nou eh... Ik kom nie collectere voor de Derde Wereld! En nou hou je je laadklep dich, tot ik zeg tat je em open ken doen. Dan krije me geen moeilikhedes. Ga zitte! *(Lydia blijft verbijsterd staan)* Ik zeg: ga zitte! *(Lydia ploft neer op de bank)* Das beter! En blijve zitte daro.

LYDIA: Ik....

MARCUS: Bek dicht.

Lydia zwijgt. Hij kijkt de kamer rond en zijn oog valt op de kast achter de bar. Hij snelt er heen en zet zijn tas op de bar. Vervolgens haalt hij één voor één de siervoorwerpen uit de kast en stopt ze in zijn tas. Terwijl hij daarmee bezig is, rijst Lydia langzaam en behoedzaam van de bank en sluipt naar de haldeur. Marcus bespeurt blijkbaar onraad, want hij draait zich bliksemsnel om, vliegt op Lydia toe, grijpt haar vast en smijt haar terug op de bank.

MARCUS: *(hoog boven haar uit torenend)* Dat mot je goed doen, azzie me des duivels wil make! Ik heb je gezegd, dat je je rustig mos houwe. Anders zal ik máke, as tat je je rustig houdt. Snappie? *(keert terug naar de kast achter de bar en stopt de rest van de kostbaarheden in zijn tas. Dan loopt hij ermee naar het midden van de kamer. Als hij rondkijkt, ziet hij de sigarettendoos en de aansteker op de salontafel, die hij eveneens in de tas laat verdwijnen. Om zich heen kijkend, tot*

zichzelf) Zo, das een aardig beginnetje... En nou het betere werrek.
(*draait zich om naar Lydia*) Waar heb-ie dat?

LYDIA: Wat...? Ik... Ik weet niet wat je bedoelt...

MARCUS: Hé, kom nou! Je weet donders goéd waddik bedoel. Waar heb-ie je kostbaarhedes? Je jewele... De steentjes en de schitterdingetjes. En die leuke kleinigheidjes, die je van mannie kedo heb gekrege! Heb-ie een brandkast hiero? (*als Lydia niet antwoordt, zet Marcus zijn tas in een fauteuil, grijpt haar bij de armen en sleurt haar overeind*) Ik ben hier nie voor me lol, zus! Heb-ie hier een brandkast? (*na een korte pauze knikt Lydia*) Wero? (*Lydia zwijgt*) Oké. Meschien ken ik je hiermee an de praat krije! (*haalt een pistool uit de zak van zijn jack en richt het op Lydia. Zij deinst achteruit*) Ik heb tit dingetje al es meer gebruikt en ik ken der akelige gaatjes mee in je bast make, waar je nét nie an doodgaat. Nou... Waar is tie verdomde brandkast? (*Lydia gebiologeerd door het pistool, wijst op het schilderij naast de bar. Marcus kijkt er naar en duwt haar dan ruw er naar toe. Als ze voor het schilderij staat, aarzelt ze, Marcus dreigt met het pistool*) Komp ter nog wat van? Ik ben hier nie om die rotschilderije van je te bezichtige! (*Lydia laat het schilderij draaien op de scharnieren, waardoor de deur van de safe zichtbaar wordt*) Eindelijk! De schatkamer...! (*pauze*) Opemake.

LYDIA: Dat... Dat kan ik niet.

MARCUS: Schiet op, veruit!

LYDIA: Ik kan het echt niet. Ik ken de cijfercombinatie niet. Mijn man...

MARCUS: Luister es effe dame. Prebeer me niet te belazere, anders keje voor de rest van je leve met krukke lope. Maak em ope!

LYDIA: (*ten einde raad*) Het is de waarheid. Ik wéét het niet!

MARCUS: Je denk toch zeker nie, daddik op me achter-hoof gevalle ben? Ik wed, dat-ie barstensvol zit met van die mooie prulletjes. Je mot et wete, dat ken nie anders!

LYDIA: Ik weet het niet... Heus niet... Ik zwéér het... Ik wéét het niet!

Pauze

MARCUS: Ik tel tot drie... en azzie em dan nie ope-gemaakt heb...

LYDIA: Wat doe je dan? Vermoord je me dan? Of sla je me kreupel? Wat schiet je daar mee op?

MARCUS: (*dreigt met het pistool*) Godver....!

LYDIA: Waarom ga je niet weg met wat je daar hebt?

MARCUS: (*werpt een blik op zijn tas*) Die ouwe rotzooi? Dan had ik beter voor de tillevisie kenne blijve zitte...

LYDIA: (*begint zich iets zekerder te voelen*) Het spijt me, maar meer

hebben we niet.

MARCUS: (*wijst op de safe*) Behalve wat taar in zit!

LYDIA: (*vastberaden*) En daar kunnen we geen van tweeën bij komen.
(*Marcus antwoordt niet en Lydia glimlacht in weerwil van de situatie*)
Je had dynamiet mee moeten brengen.

MARCUS: (*woedend*) Lach me nie uit, hè? Ik waarschuw je!

LYDIA: Luister nou eens. Als ik je zeg dat er totaal niets in zit, geloof je me dan?

MARCUS: Hm?

LYDIA: Hij is volkomen leeg. Er zit niets in, behalve wat paperassen van mijn man.

MARCUS: (*snauwend*) Mijn belazer je nie. Jezus...! Je denkt zeker daddik achterlijk ben?

LYDIA: Tot en met het weekend lagen al mijn... wat jij noemt, mooie prulletjes er in. Maar mijn man heeft maandag alles opgeborgen in de banksafe. Hij was bang dat er ingebroken zou worden.

MARCUS: Jij maakt me hartstikke gek! Je liegt et!

LYDIA: Nee, het is werkelijk waar...

MARCUS: Je liegt dat je barst!

LYDIA: Het is toch niet mijn schuld? Je had een paar dagen eerder moeten komen. Het spijt me voor je, dat je achter het net vist.

MARCUS: (*dreigend*) Et zal je nog veel méér gaan spijte, dame!

LYDIA: (*verschrikt*) Wat... Wat bedoel je?

MARCUS: Niemand neemp mijn ongestraft der tusse, begriip-ie? Dat zou mooi zijn, hm, azzie die fijne vriende van jullie kon vertelle dat je helemaal in je eentje een zware jonge verneukt had? Maar jij krijg te kans nie om ze te vertelle, begriip-ie dat goed?

LYDIA: (*deinst achteruit*) Wat...?

MARCUS: Nou lache me nie meer, hm? De borredjes benne nou verhange... hm? (*grijnst onheilspellend*)

LYDIA: (*slikt*) Wat ga je ...? Wat ga je doen?

MARCUS: Ik zou me gebedje maar opzegge azzik jou was, zus.

LYDIA: Je... Nee! Je bent gek! Dat kan je niet... Luister! Neem alles wat je hebben wilt! Ik... Ik zal niets aan de politie vertellen... Ik zal je niet aangeven... Asjeblieft! Je... Je kan me toch niet vermoorden?

MARCUS: O jewel, dat ken ik heel rustig. Niemand zet mijn ongestraft voor joker! (*richt het pistool op haar*)

LYDIA: Néé!

Marcus legt aan. Lydia zakt in elkaar op de grond, verward pratend en smekend om genade.

MARCUS: *(met volkomen veranderde stem)* Beng! Jij bent dood!

Een korte pauze. Dan barst Lydia in lachen uit en staat op. Marcus begint eveneens te lachen, trekt zijn masker af en stopt het met het pistool in de zak van zijn jack. Hij blijkt een knappe blonde man van achter in de twintig te zijn. Ten slotte komen zij tot bedaren, glijden in elkaars armen en verliezen zich in een hartstochtelijke kus. Als zij zich eindelijk van elkaar losmaken, loopt Lydia zwijgend naar het schilderij naast de bar en klapt het terug, waardoor de safe aan het oog wordt onttrokken. Marcus neemt zijn tas uit de fauteuil, haalt de sigarettendoos en de tafelaansteker eruit en plaatst deze weer op de salontafel. Vervolgens begeeft hij zich naar de kast achter de bar en zet de kostbaarheden terug. Lydia loopt over naar de bar en gaat op een van de krukken zitten.

MARCUS: *(laat zijn tas op de bar staan)* En...? Tevreden?

LYDIA: Geweldig! Maar moet je me werkelijk zo hard aanpakken, lieveling? Kan je niet een beetje voorzichtiger zijn? Ik dacht waarachtig, dat je mijn arm uit de kom draaide!

MARCUS: Er mag geen twijfel aan bestaan, dat het bloedige ernst is, lieverd. Dat is, wat ze noemen, je volkomen inleven in je rol.

LYDIA: Dan ben ik blij dat we maar een inbraak spelen en geen aanranding, want anders weet ik niet hoe het voor mij zou moeten eindigen.

MARCUS: *(leunt over de bar)* Op je rug, denk ik, zoals gewoonlijk.

LYDIA: Ha, ha. Erg leuk!

MARCUS: *(zet de laatste kostbaarheden terug in de kast)* Wat vond je van mijn dieventaalje? Was dat overtuigend genoeg?

LYDIA: Ik weet het niet. Ik heb er geen flauw idee van, hoe inbrekers spreken.

MARCUS: *(teleurgesteld)* Maar lieveling...!

LYDIA: Nou ja, in ieder geval leek je in de verste verte niet op Marcus Harwood en dat is de hoofdzaak.

MARCUS: Weet je het zeker? Ten slotte kennen ze me allebei, bedenk dat wel. Als ze door krijgen dat ik het ben, gaan we op een ontzettende manier boot in.

LYDIA: Twijfel toch niet zo aan jezelf! Je deed het uitstekend. Als ik niet had geweten, dat jij het was, zou ik er ingelopen zijn. Maak je geen zorgen, lieveling. Het was voortreffelijk! Een prachtig staaltje karakterspel. Geloof me, Humphrey Bogart zou het niet beter gekund hebben. Het was een voortreffelijke generale repetitie.

MARCUS: Nou, jij was ook niet slecht... We voelen elkaar goed aan,

hè? *(leunt over de bar en neemt haar gezicht in zijn handen)*

LYDIA: Héél erg goed. *(veelbetekenend)* In meer dan één opzicht!

Zij kussen elkaar.

MARCUS: *(maakt zich los van haar)* Natuurlijk zal het niet zo gemakkelijk zijn als Theo er straks bij is. We weten absoluut niet, hoe hij zal reageren.

LYDIA: Mijn geliefde echtgenoot kennende, is er volgens mij maar één reactie mogelijk: hij zal doodsbang zijn!

MARCUS: En die secretaresse van hem, wat denk je daar van? Ze mag dan een typische ouwe vrijster zijn, maar ze loopt bepaald niet achter.

LYDIA: O, zeker niet. Amelia Trim is een heel intelligente vrouw. Ze weet meer van Theo's zaken af dan hij zelf. Dat is ook de enige reden, waarom hij die ouwe taart niet de laan uit stuurt. Een andere verklaring is er eenvoudig niet, want het is zelfs voor een viriele man als Theo gewoon onmogelijk om in gezelschap van de kuise Amelia Trim aan seks te denken! Haar vader was bisschop en haar broer is vicaris. Door die achtergrond houdt ze er bijzonder hoge zedelijke opvattingen op na... *(ironisch)* en haar bed is zo maagdelijk als pas gevallen sneeuw. Het enige pluspunt van die arme Amelia Trim is, dat ze zo onvoorstelbaar integer is. Niemand zal het ooit in zijn hoofd halen aan haar woord te twijfelen, zelfs de politie niet. Dat maakt haar voor ons tot een ideale getuige.

MARCUS: Theo wist niet wat hij deed, toen hij je vertelde, dat hij haar had uitgenodigd voor vanavond. En hij besepte nog veel minder, dat die uitnodiging voor jou aanleiding was om een heel sluw plannetje uit te denken.

LYDIA: Arme Theo. Zonder het te weten levert hij een getuige voor een moord, waarvan hij zelf het slachtoffer wordt. Het is werkelijk om te gieren! *(lacht)* Arme Theo!

Beiden lachen. Dan betreft het gezicht van Marcus en hij vervalt in stilzwijgen.

MARCUS: Ik hoop dat alles zo gladjes verloopt als je gepland hebt.

LYDIA: Natuurlijk... Zonder enige twijfel, schatje. Vertrouw maar op Lydia. *(aait hem over de wang. Zij kussen elkaar. Dan maakt Lydia zich van hem los)* Schenk wat voor ons in, wil je?

MARCUS: Hebben we daar nog tijd voor?

LYDIA: Ze kunnen op zijn vroegst pas over een minuut of twintig hier zijn.

Marcus schenkt twee glazen cognac in. Lydia neemt een glas en verwijdert zich van de bar. Marcus volgt haar. Ze drinken.

MARCUS: *(laat zijn wijsvinger langs het minuscule schouderbandje van haar jurk glijden)* Tussen twee haakjes... Dit niemendalletje, dat nét nog iets bedekt... heb je dat speciaal voor vanavond gekocht?

LYDIA: Vind je 'm mooi?

MARCUS: *(schuift het schouderbandje van haar schouder naar beneden)* Waarom laat je de laatste sluier ook niet vallen?

LYDIA: *(tikt hem speels op de vingers)* Nee, nee, lieveling. We hebben nog net tijd voor een drankje, maar niet voor een spelletje. *(brengt het schouderbandje weer op zijn plaats)*

MARCUS: Noem me een betere manier om de twintig minuten die we nog hebben, door te brengen! *(legt zijn armen om haar taille en drukt haar tegen zich aan)*

LYDIA: *(giechelt)* Marcus...! Vanavond moeten we ons verstand gebruiken!

MARCUS: *(kust haar in de hals)* Wie zegt dat ik dat niet doe?

LYDIA: Hoe kan je op het ogenblik aan zóiets denken?

MARCUS: O, heel gemakkelijk, lieverd... *(bijt haar liefkozend in het oor)*

LYDIA: Harteloos zwijgn dat je bent! We staan op het punt om mijn man te vermoorden en het enige waar jij aan kan denken is...

MARCUS: *(laat haar abrupt los en verwijdert zich van haar; zijn amoureuze stemming is op slag verdwenen)* Erg tactvol van je!

LYDIA: Wat bedoel je?

MARCUS: De manier waarop je dat zegt: "Mijn man vermoorden!" Vermóórden! Het is zo onherroepelijk.

LYDIA: Dat hoop ik tenminste.

MARCUS: Ik... Ik ben bang dat ik het niet kan, Lydia. Waarom laat je je niet van hem scheiden, zoals andere vrouwen die genoeg van hun man hebben en er met hun minnaar vandoor willen gaan?

LYDIA: En zonder een cent op straat komen te staan, terwijl hij baadt in weelde? O nee...! Of jij moet in staat zijn mij het luxe leventje te bieden waaraan ik gewend ben en wat ik beslist niet wil missen... *(neemt hem bij de arm)* Je kan nu niet meer terug, Marcus. Het stelt niets voor! Eén knal en alles is voorbij, zoals de actrice tegen de bisschop zei.

MARCUS: *(kijkt haar aan en neemt een slok van zijn cognac)* Ja... Ja... Je hebt gelijk. Ik ben alleen een beetje nerveus. Ik kan er niets aan doen.

LYDIA: En ik weet een goede manier om het kwartier dat we nu nog

hebben te besteden. (*als Marcus haar vragend aankijkt*) Maar niet zoals jij bedoelde. We nemen het hele plan voor vanavond nog één keer door.

MARCUS: (*kreunt*) O néé! Niet nóg een keer! Ik ken het van voor naar achter en van achteren naar voren. Móet dat nou?

LYDIA: Já!

Uit zijn humeur gebracht neemt Marcus plaats op een van de barkrukken. Lydia gaat in een fauteuil zitten. Beiden staren recht voor zich uit de zaal in, zonder elkaar een ogenblik aan te kijken.

LYDIA: Zit je goed? Dan kunnen we beginnen. (*snel*) Het doek gaat op! Het toneel stelt voor: deze kamer. Ik zit op de bank te wachten op de dingen die komen gaan. Dan komt mijn man binnen. Theo Spink. Hij is in gezelschap van zijn privésecretaresse, ene Amelia Trim. Genoemde Amelia viert vandaag haar verjaardag en haar bijzondere attente werkgever heeft haar uitgenodigd voor een gezellig, intiem partijtje bij hem thuis. We drinken een borreltje en wensen de kuisse Suzanna nog vele jaren. Prosit! Dan volgt er een geestdodend gesprek. Bla, bla, bla! Op een gegeven moment zeg ik: (*zeer theatraal*) "Mijn God! Wat is het hier warm!" En ik zet de tuindeur open om de heerlijke koele avondlucht binnen te laten.

MARCUS: En ook om te zorgen dat uw dienaar, die zich verborgen heeft in de struiken, zijn wacht kan horen en dat is...

LYDIA: ... als ik tegen onze juffrouw Trim zeg: "Hoe gaat het met uw broer?"

MARCUS: Als ik dat hoor, kom ik binnen en ik geef mijn creatie weg van een gehaaide inbreker, met dat idiote ding over mijn kop getrokken.

LYDIA: Ik slaak zeer dramatisch een gil!

MARCUS: Ik zeg dat iedereen zich rustig moet houden en het niet moet wagen een vin te verroeren. Als de bliksem graai ik de kostbaarheden bij elkaar en stop ze in mijn tas. Dan snauw ik... (*spreekt weer als de inbreker*) "Waar is tie verdomde brandkast?"

LYDIA: Waarop de heer des huizes, na enige aarzeling - laten we niet ál te slecht over hem denken - naar het schilderij wijst.

MARCUS: (*weer met zijn eigen stem*) En dan zeg ik dreigend dat hij de brandkast open moet maken.

LYDIA: Op dat ogenblik zal mijn echtgenoot ongetwijfeld aarzelen, zoals altijd als het om geld gaat.

MARCUS: Dus trek ik mijn pistool - een middel dat altijd werkt - en ik bedreig hem.

LYDIA: Om het dramatische effect te verhogen slaak ik weer een gil.

MARCUS: Ik duw hem naar de brandkast en ik eis van hem dat hij hem voor mij opent, of anders...!

LYDIA: De echtgenoot opent de brandkast en we zien daarin...

MARCUS: ... totaal niets! Waarop ik, in de rol van de inbreker, rázend word. Ik vraag hem, of hij denkt... (*weer als inbreker*) "dat-ie mijn ken belazere. Niemand zet mijn ongestraft voor joker!" (*weer met eigen stem*) Enzovoort, enzovoort. Ik richt mijn pistool op hem en geef hem de welgemeende raad om zijn gebedje op te zeggen.

LYDIA: En wéér gil ik zeer dramatisch. Daarna geef ik een sublieme vertolking van een radeloze vrouw, die smeekt om het leven van haar man te sparen.

MARCUS: (*theatraal*) Maar ik, terwijl de bloeddorst door mijn aderen jaagt, ik lách om die zielige vertoning. Ik span de trekker tot het drukpunt en... (*aarzelt*) ... en... (*zwijgt*)

LYDIA: En verder?

MARCUS: (*na een pauze; langzaam*) En dan... En dan schiet ik hem neer. Beng!

Pauze

LYDIA: En dan? Ik dacht dat je het plan van voor naar achter en van achteren naar voren kende?

MARCUS: Ik... Ik ren het huis uit!

LYDIA: Ik ben natuurlijk gek van verdriet! Het is een hartverscheurende aanblik: een hysterische vrouw, die baadt in tranen en niet in staat is ook maar iets te doen. Dan neemt de doortastende juffrouw Trim de zaak in handen. Ze belt de politie en vertelt ze dat een afschuwelijke misdadiger het huis van mijnheer Spink binnengedrongen is en hem heeft vermoord. Doek! Einde eerste bedrijf.

MARCUS: (*springt van de barkruk*) Pauze! Kom! Vlug naar de foyer, anders is het er zo druk, dat we niets te drinken krijgen.

Marcus loopt om tot achter de bar om zich nog een glas cognac in te schenken. Lydia begeeft zich ook naar de bar en zet haar lege glas neer. Op dit moment horen we het geluid van een auto en het licht van koplampen strijkt linksachter even door de kamer. Marcus en Lydia staren elkaar ontsteld aan, als de auto stopt.

LYDIA: (*rent naar het venster en kijkt naar buiten*) Verdomme! Daar zijn ze!

MARCUS: (*staat als aan de grond genageld*) Wat? Nu al?

LYDIA: *(kijkt nog naar buiten)* Ssst!

Een korte pauze, waarna we autodeuren horen dichtslaan.

MARCUS: *(naar Lydia)* Wat moeten we ...?

LYDIA: *(duwt hem weg van het venster)* Ga weg! Hier kunnen ze je zien! Wacht tot ze omlopen naar de voordeur.

Pauze

LYDIA: *(opent snel de glazen deur en wenkt Marcus)* Nú! Vlug! Schiet op! En denk er om, je komt binnen, als ik zeg: "Hoe gaat het met uw broer?"

Marcus stormt naar buiten en verdwijnt uit het gezicht. Lydia sluit de deur achter hem en brengt haar kapsel in orde. Dan loopt zij in de richting van de haldeur. Marcus verschijnt buiten voor het venster en wenkt als een razende. Lydia draait zich om en opent de glazen deur.

MARCUS: *(fluistert opgewonden)* Mijn tas! Mijn tas!

Lydia grist de tas van de bar en werpt hem naar Marcus, die hem opvangt en weer uit het gezicht verdwijnt. Lydia sluit snel de glazen deur en opent vervolgens de haldeur. Ze blijft bij de deur wachten, terwijl ze de hal inkijkt, met een stralende lach op haar gezicht.

LYDIA: *(steekt ter begroeting haar hand uit)* Ah... juffrouw Trim! Ik kan u niet zeggen, hoe plezierig ik het vind om u weer eens te ontmoeten.

Amelia Trim treedt de kamer binnen en schudt Lydia de hand. Amelia Trim is klein van stuk, kleurloos en verre van elegant. Haar leeftijd schat men zeker op begin zestig, hoewel ze vandaag haar vijfenveertigste verjaardag viert. Haar ouderwetse avondjurk is wat "bedekking" betreft, omgekeerd evenredig aan die van Lydia. Ze draagt een bril met een hoornen montuur en heeft een enorme handtas bij zich. Ze wordt gevold door de echtgenoot van Lydia, Theo Spink. Hij is een weldoervoede, zelfvoldane man van even veertig jaar. Hij draagt een duur, uitstekend gesneden kostuum.

AMELIA: Goedenavond, mevrouw Spink. *(trillend van nervositeit)* Erg aardig van u en uw man om mij vanavond hier uit te nodigen. Heel erg aardig!

LYDIA: O, het genoeg is geheel aan onze kant. Komt u verder en ga zitten.

AMELIA: Dank u. *(gaat in een fauteuil zitten)*

THEO: *(naar Lydia en kust haar op de wang)* Dag lieveling.

LYDIA: *(met een brede glimlach)* Dag lieveling.

THEO: We hebben je verrast, hm?

LYDIA: *(schrikt)* Verrast?

THEO: Ja. We zijn vroeger dan we afgesproken hadden.

LYDIA: O! O ja...? Het is me niet opgevallen, lieveling.

THEO: Ja, we vonden dat we er op kantoor voor deze keer wel een half uurtje eerder mee konden ophouden, nietwaar, juffrouw Trim?

AMELIA: *(glimlacht verheerlijkt)* O ja...

THEO: Zodoende had het jarige meisje wat meer tijd om zich mooi te maken!

AMELIA: *(verlegen)* O, mijnheer Spink...

LYDIA: *(terzijde)* Dáár heeft ze op zijn minst een week voor nodig! *(tot Amelia)* Zit u prettig in die stoel, juffrouw Trim? De bank zit veel gemakkelijker.

AMELIA: Nee... nee. Ik zit hier prettig. Ik hou van een harde stoel.

LYDIA: O, werkelijk?

AMELIA: Ja. Het is ook veel beter voor de wervelkolom, weet u.

LYDIA: Ja, ja... natuurlijk. *(gaat in een fauteuil zitten)*

Pauze

THEO: *(wrijft zich in de handen)* Wat denken jullie van een drankje, hm? U drinkt sherry, is het niet, juffrouw Trim, als ik me goed herinner?

AMELIA: Ja, graag... Niet te veel, alstublieft.

THEO: Zoet of droog?

AMELIA: Droog, alstublieft.

LYDIA: *(terzijde)* Ja, allicht drinkt ze droge sherry.

THEO: Wat zeg je, lieveling?

LYDIA: Ik eh... Ik zei: ik wil ook graag een droge sherry.

THEO: Uitstekend! Twee maal een droge sherry voor de meisjes! Ze komen er aan. Pronto. *(lacht gemaakt vrolijk en begeeft zich naar de bar, waar hij twee glazen sherry en een glas cognac inschenkt)*

Een pijnlijke stilte. Lydia kijkt naar Amelia en zij wisselen een beleefd lachje. Lydia wendt het hoofd af en trekt een zuur gezicht. Opnieuw een pauze. Lydia kucht. Dan dwalen haar ogen weer naar Amelia. Zij glimlachen beleefd tegen elkaar.

AMELIA: Ik vind dit een heel...

LYDIA: (*gelijktijdig*) Ik hoop dat u...

AMELIA: (*giechelt*) Neem me niet kwalijk... Gaat uw gang.

LYDIA: Nee, nee... Na u.

AMELIA: Nee, u...

LYDIA: (*iets te scherp*) Nee! Ik sta er op!

AMELIA: Ik wilde zeggen, dat ik dit zo'n prachtige kamer vind.

LYDIA: Vindt u 'm mooi?

AMELIA: O ja, heel mooi. Hij is eh... Hij is zo modern.

LYDIA: Ja, dat is-ie, vindt u ook niet?

Pauze

AMELIA: Eh...

LYDIA: Ja?

AMELIA: Uw man heeft me verteld dat u zelf hebt geholpen bij het inrichten van deze kamer.

LYDIA: Ja, inderdaad. Ik heb dat schilderij opgehangen.

Pauze

AMELIA: Een huis zelf inrichten geeft erg veel voldoening, vindt u niet? Ik heb mijn flatje ook helemaal zelf ingericht. (*pauze*) Ik heb nooit mannen over de vloer of zo.

LYDIA: (*terzijde*) Nee, dat geloof ik graag.

AMELIA: (*vriendelijk*) Wat zegt u?

LYDIA: Eh... Ik zei: u doet het graag.

AMELIA: O ja... (*na een korte pauze*) Maar plafonds... Dat is altijd moeilijk, hè?

LYDIA: Mmm...

AMELIA: (*met enige trots*) Maar daar heb ik iets op gevonden. Ik doe het met een roller op een bezemsteel.

LYDIA: (*terzijde*) Hoe kom je op het idee!

AMELIA: Wat zegt u?

LYDIA: O, eh... Een goed idee.

Pauze

AMELIA: Ik veronderstel, dat er bij u wél mannen over de vloer komen, mevrouw Spink?

LYDIA: (*ontsteld*) Wát?

AMELIA: Voor de plafonds, bedoel ik.

LYDIA: O... Ja, ja...

THEO: Heb je bezoek gehad, lieveling?

LYDIA: *(schrikt hevig en draait zich naar hem om)* Wat? *(Theo houdt de glazen omhoog, die Lydia en Marcus hebben gebruikt)* Née! Nee... ik eh... Ik heb twee verschillende dingen gedronken.

THEO: *(ruikt aan de glazen)* Ik zou zweren dat er in allebei cognac heeft gezeten. Je...

LYDIA: *(valt hem in de rede)* Over drinken gesproken, heb je nu nog niet voor ons ingeschonken?

THEO: *(zet de gebruikte glazen neer en brengt de dames hun sherry)* Asjeblieft. Nog niet drinken! Wacht even op mij. *(haalt zijn eigen glas van de bar, keert terug en komt tussen Lydia en Amelia. Hij heft zijn glas; tot Amelia)* Prosit, juffrouw Trim! Op de bekwaamste secretaresse van de hele wereld! Mijn rechterhand! Mijn beschermengel! Van harte gelukgewenst, juffrouw Trim, en nog vele jaren!

Lydia staat op.

LYDIA en THEO: Van harte gelukgewenst!

Zij drinken. Amelia is een toonbeeld van verrukking en verlegenheid.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto